

မိလ္လာ

စာပေသြာဏ်ရတ

The Scarecrow (စာခြောက်ရုပ်)

ဘာလိုလိုနဲ့ ကျွန်တော် ရွာသာယာ ရောက်တာတောင် တစ်လပြည့် ပြီဗျ။ အခုတော့ ကျွန်တော် ရောက်နေတာက အရီးဒေါ်ကျင်မြ နဲ့ ဦးချစ် ပို တို့ အိမ်မှာ ဗျ။

တစ်ရွာလုံးရဲ့ ကျက်သရေဆောင် အချမ်းသာဆုံးကြီး တွေပေါ့ဗျာ။ အလှူတွေလည်း ခဏခဏ လုပ်တဲ့ အပြင်ကို ရွာဦး ဘုန်းကြီးကျောင်းရဲ့ ပင်တိုင် ဆွမ်းဒကာ ဆွမ်းဒကာမကြီးတွေ လေဗျာ။

"ကဲ မောင်ဝီလျှံ ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ"

"ဪ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး အရီးရဲ့ "

"ဒီကောင်လေး မဟုတ်မှ လွဲရော ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို လွမ်းနေတာ များ လား"

"မဟုတ်ပါဘူး အရီးရယ် ကျွန်တော် ဒီမှာ နေရတာ ပျော်ပါတယ်"

"အေးပါ အေးပါ ကဲ ထားတော့ ဒီမှာ ကျောက်ဖရုံယိုလေး စား အကြမ်းရည်လေး သောက်"

"ဟုတ် အရီး"

"ခင်ဗျား သိလား။ ဒီရွာက ကျောက်ဖရုံယိုက လွှတ်ကောင်းတာမျိုး။ အကြမ်းရည်လေး နဲ့ တွဲ ပြီးစားရရင် လုံးဝကို ရှယ်ပဲဗျ"

ကျွန်တော်လည်း ကျောက်ဖရုံယိုလေး စား အကြမ်းရည်လေး ငဲ့
သောက်ပြီးမှ အိမ်ရှေ့က ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ တက်မှောက် လိုက်တာပဲဗျို့။

ကျွန်တော်လည်း အိပ်ပျော်ပြီ ဆိုတာနဲ့ အိပ်မက် မက်တော့တာပဲဗျာ။

အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ အပင်ကြီး တစ်ပင်ဗျ။ အပင်ကြီးက
ထူးဆန်းတာက အဲဒီ အပင်ကြီးမှာ သီးနေတာက ကျောက်ဖရုံယို တွေ
ဗျို့။

"ဟေ့ ကိုဝီလျှံ ကိုဝီလျှံ"

"ဘာတုန်းဟ အိပ်မက် ကောင်းနေတုန်း ရှိသေး"

ဪ ချစ်ကြီး ကိုး။

"အစ်ကိုက ဒီမှာ လာပြီး အိပ်ကောင်းနေတယ်ပေါ့"

"ဘာဖြစ်လဲ ငါ့ဘာငါ အိပ်တာ"

"ရွာမြောက်ပိုင်းက ကိုဇော်ကြီး ဆုံးပြီဗျ"

"ဟေ ဟုတ်လား"

ကျွန်တော်လည်း ကပျာကယာနဲ့ အပေါ်ဖုံးလေး ကောက်ဝတ်ပြီး လို
က်သွားတာပေါ့ဗျာ။ ဟာ ဒါ့ကြောင့် ပေါ့ ကိုဇော်ကြီး တို့ အိမ်မှာ လူတွေ
အုံနေတာပဲ။ ကျွန်တော် ရှေ့ဆုံးကနေ တိုးဝင် သွားလိုက်တယ်ဗျ။

ဘေးမှာ တော့ သူ့မိန်းမနဲ့ သူ့သမီး နှစ်ယောက်က ငိုပွဲကြီး ဆင်နွဲ့ နေ
တာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော် အလောင်းကို သေချာ ကြည့်လိုက်တယ်။

"ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ မခင်ထူးရဲ့ "

"မပြောချင်ပါဘူး ငါ့မောင်ရယ်၊ အစ်မ ယောက်ျား ရွာပြင်က သီချင်း
ကို သွားပြီး သူ့ သူငယ်ချင်း သုဘရာဇာကြီး ချစ်ထွန်းနဲ့ သွားတွေ့တာ အ

ခုတော့ ... အခုတော့ ဒီလို အခြေအနေနဲ့ ပြန်ရောက်လာပါ ပကောလား"

"စိတ်မကောင်းပါဘူး အစ်မရယ်"

ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်းဘူး ပေါ့ဗျာ။

"ကဲကဲ နာရေးကိစ္စ ကိုတော့ ကျွန်တော် ဝီလျံ ကူညီ ပေးပါ့မယ်ဗျာ"

ဒီစကားအတိုင်း နာရေးကိစ္စ တွေကို ကျွန်တော်က တာဝန်ယူ ပေးလိုက်တာပေါ့။

ဪ ... ကိုဇော်ကြီး တစ်ယောက် လူ့လောကထဲက ထွက်သွားတာ မနက်ဖြန် ရက်လည်ပြီပဲ။ မခင်ထူး တို့ အိမ်မှာ တော့ ရွာခလေ့ အတိုင်း လာကူညီတဲ့ လူတွေ ရှိနေတယ် ပေါ့ဗျာ။ ဆိုတော့ အိုးခွက်သံတွေနဲ့ ဆူညံ နေတာပေါ့။

"ဟေ့ ဝီလျံ"

ဟိုရှေ့က လာနေတာ ဦးဘချစ်ကြီးပါလား။

"ဝီလျံ ... မယ်ချစ် ဆုံးပြီ"

"ဗျာ"

နာရေး တစ်ခု မပြီးသေးဘူး။ နောက်တစ်ခုက လာပြီ။

"ဦးလေးကြည့် စီစဉ်ထားလိုက် ကျွန်တော် မနက်ဖြန် လာခဲ့မယ်"

"အေးအေး"

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကျွန်တော် အနောက် ပြန်လှည့်ပြီး အလောင်းကို ကြည့်လိုက်တယ်။

"ဟာ"

အလောင်းက အရိုးပဲ ကျန်တော့တယ်။

"ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ"

အားလုံး မျက်စိ အပြူးသား ဖြစ်သွားတယ်ဗျို့။ အလောင်းက မျက်စိ ရှေ့မှာ ကို အရိုးတွေပဲ ကျန်တော့တာ။

ကျွန်တော်လည်း စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့

"ကဲ ကျွန်တော် သွားပြီဗျာ" လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ပြီးတာနဲ့ အိမ်ကို ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးပြန်တော့တာပဲ။ အိမ်ရောက် တော့မှ ဖျာလေးခင်းပြီး မျက်စိ စုံမှ တလိုက်တယ်။ တရားထိုင် လိုက် တာပေါ့ဗျာ။

ဟော ပုံရိပ်က တဖြည်းဖြည်း ကြည်လင် လာပြီ။ ကြည်လင် လာပြီး တော့မှ မဖဲဝါ တစ်ယောက် ဝါးခနဲ ပေါ်လာ တော့တာပဲ။

"ဟဲ့ ဝီလျံ နင်ငါ့ကို တော်တော် အားယားနေတယ် ထင်လား ဟင်။ ထနောင်းကုန်းက တာတေဆီ သွားရ နင့်ဆီလာရနဲ့ ငါ့လည်း ငဲ့ပါဦး"

"အင်းပါ မဖဲဝါရယ်၊ အခု ကျွန်တော် ပြောစရာရှိလို့ ခေါ်လိုက်တာပါ "

"ဘာလဲ ပြော"

"ကျွန်တော်တို့ ရွာမှာ လူတစ်ယောက် သေသွားတယ် အဲဒီ အလောင်းက အစကတော့ အကောင်းပဲ၊ ခုနကမှ အရိုးအရင်းပဲ ကျန် တော့တာ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ"

ကျွန်တော်လည်း စကားဆုံးရော မဖဲဝါ တစ်ယောက် ချက်ချင်း ပျောက်သွားရော။ ကျွန်တော်လည်း မျက်လုံး ပြန်ပွင့် လာတာပေါ့ဗျာ။

"ငါမသိလို့ သူ့ သွားမေးပါတယ် ဆိုမှ သူက ပျောက်သွား ရတယ်လို့
ဟင်း"

ကျွန်တော် ဒေါသတွေ အလိပ်လိပ် ထွက်နေပြီဗျ။

အဲဒီအချိန်မှာ ဝိုင်းထဲကို ချစ်တီး ဝင်လာတယ်ဗျ။

"ဝီလျံ ဝီလျံ"

"ဘာတုန်း ချစ်တီးရ"

"ကျွန်တော့် နွားတွေ မရှိတော့ဘူး"

"ဟေ"

"ဟုတ်တယ်ဗျ။ အဲနွားလေးတွေကို ဝယ်ဖို့ တော်တော်ကြိုးစား ထား
ရတာ"